

Τότες—ἀπόδειξι ὅτι δὲν πεθάναμε—
Θὰ θέλουμε μὰ δὲ θὰ ξυπνοῦμε. . .

Ὡς πὺν ἕνας ὕπνος, σὰν ἕνα βουνό,
Θὰ μᾶς πλακώσει καὶ θὲ νὰ ἐξαφανιστοῦμε. . .
Μὰ μιὰ στιγμή, πὺν δὲ θὰ ξέρομε πότε ἔφτασε,
Θὰ νοιώσουμε ἕνα κρύο καὶ θὰ τιναχτοῦμε.

Καὶ σὰν ἀπὸ μολῦβι νὰ μεθήσαμε,
Βαρειοὶ στὰ χέρια θ' ἀνασηκωθοῦμε
— Ὁ ἥλιος θὰ πεθαίνει ἀντίκρυ μας—
Καὶ μὲ τὰ μάτια κόκκινα θὰ κυταχτοῦμε.

ΜΕΤΑΦ. ΑΠΟ ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ

Α. ΝΙΚΟΛΑΟΥ

E. DELIGEORGES

RYTHMES DU RÊVE ET DE LA MORT

Τὰ βαρεμένα, τὰ θλιμένα μάτια της τὰ γαλανά,
Ποὺ λέγανε τῆς ἀρρωστιᾶρας τῆς ψυχῆς,
Τ' ἄσματα τὰ παραπονιάρικα, τὰ θλιβερά,
Γιὰ ὅλους ὑπόφερναν τοὺς δυστυχεῖς.

Καὶ μὲ τὶς θλίψεις της ἐξοῦσε τὶς βαριές,
Μονάχη, ὀλομόναχη μ' αὐτές·
Μὰ τὸ μεγάλο γνώριζε τὸ μυστικό,
Πῶχει γιὰ ὅλα τὸ κλάμα τὸ πικρό.

*

Μὲ τὸ τρεμάμενο της χέρι τ' ἀπαλὸν
Στὸ μέτωπο ἄγγιξε τὸν βασιλέα τῶν τρελλῶν,
Ὅπου στὰ μάτια του τριγύρου εἶχανε βάνει
Ὁ πυρετὸς κι' ὁ τρόμος μαῦρο στεφάνι.

Μὲ τὴ ψυχὴ της ἄγγιξε τοὺς τὴν ψυχὴ,
Καὶ περιμένανε κ' οἱ δύο τοὺς μαζὺ
Τὰ παλαιὰ φαντάσματα τὰ κρύα
Νὰ ἀάφουνε τὴν ἀίτιμη τοὺς τυραννία.

*

Τότε σὰ νᾶχαν εὔρει τὴν ὑγεία τους,
Ὅμως ἀκόμη σακατεμένοι,
Χαϊδευτικά σταυρώσανε τὰ βλέμματα τους
Σὲ μιὰν αὐγὴ γιὰ νὰ βρεθοῦνε ἀγκαλιασμένοι.

Μὰ ἡ ἀρρώστεια ἡ θανατερή,
Ποὺ βούρκωσε μὲς στῆς καρδιᾶς τοὺς τὴν πληγή,
Πετάει ἄφοβα καὶ πάντοτε πιο δυνατὰ
Ἄφρους καὶ τοῦ θανάτου ξεφωνητά.

ΜΕΤΑΦ. ΑΠΟ ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟ

Α. ΝΙΚΟΛΑΟΥ